

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžf/47/2013
Identifikačné číslo spisu:	6012201064
Dátum vydania rozhodnutia:	27.06.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Morava
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:6012201064.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členov senátu JUDr. Jany Baricovej a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci žalobcu obchodnej spoločnosti Spc Bankruptcy, s.r.o., so sídlom v Banskej Bystrici, Bottova 834/1, IČO: 36 724 874, zastúpenej LEGAL GROUP, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Námestie Martina Benku 15, proti žalovanému Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Vázovova 2, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1020501/1/1098076/2012 zo dňa 09. augusta 2012 a rozhodnutia žalovaného č. 1020501/1/1091271/2012 zo dňa 31. júla 2012, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/134/2012-36 zo dňa 23. januára 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/134/2012-36 zo dňa 23. januára 2013 **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi trovy konania a trovy právneho zastúpenia žalobcu v sume 165,61 € na účet jeho právneho zástupcu v lehote do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/ a d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) rozhodnutie žalovaného č. 1020501/1/1098076/2012 zo dňa 09.08.2012 a rozhodnutie žalovaného č. 1020501/1/1091271/2012 zo dňa 31.07.2012 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Súčasne uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 862,48 €. Krajský súd v odôvodnení rozsudku konštatoval, že žalovaný druhostupňovým správnym rozhodnutím č. 1020501/1/1098076/2012 zo dňa 09.08.2012 podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní a poplatkov“) v nadväznosti na § 165 ods. 2 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (ďalej len „daňový poriadok“) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zmenil rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica (ďalej len „správca dane“) č. 9600303/1/873046/2012 zo dňa 12.04.2012 tak, že vyrubený rozdiel dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie 2007 znížil zo sumy 32 628,65 € na sumu 28 888,70 € a zároveň neuznal vykázanú daňovú stratu na dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie

2007 v sume -3 425,67 €. Druhým rozhodnutím č. 1020501/1/1091271/2012 zo dňa 31.07.2012 žalovaný potvrdil rozhodnutie správcu dane č. 9600303/1/876638/2012 zo dňa 12.04.2012, ktorým správca dane uložil žalobcovi v zmysle § 38 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve v znení účinnom do 31.12.2011 nadväzne na § 39i ods. 4 zákona č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov pokutu vo výške 19 916,35 € za porušenie ustanovení § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 2, § 6 ods. 1 a 3, § 7 ods. 6, § 8 ods. 1, 2, 4 a 5, § 17 ods. 9, § 25 ods. 1 písm. a/ bod 4, § 29 ods. 1 a 2 a § 30 ods. 1 zákona č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov za kontrolované účtovné obdobie roku 2007.

V odôvodnení rozsudku uviedol, že podľa § 112 ods. 1 OSP spojil na spoločné konanie vec vedenú pod sp.zn. 23S/134/2012 (Žaloba vo veci uloženia pokuty) s vecou 24S/112/2012 (Žaloba vo veci dodatočného platobného výmeru) z dôvodu, že ide o veci týkajúce sa tých istých účastníkov a ktoré aj spolu skutkovo súvisia s tým, že konanie bude ďalej vedené pod sp.zn. 23S/134/2012.

Krajský súd vo veci dodatočného platobného výmeru v odôvodnení napadnutého rozsudku primárne poukázal na námietku žalobcu, že žalovaný sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s námietkami uvedenými v odvolaní vo vzťahu k nákladom vo výške 5 000 000,- Sk, ktoré taktiež predstavovali osobitný poplatok v prospech veriteľa E. Q., a.s.. Krajský súd mal za preukázané, že žalobca odvolaním napadol všetky sumy, ktoré predstavovali neuznaný daňový výdavok (náklad) v daňovom priznaní žalobcu v kontexte s vecnou a časovou súvislosťou v zdaňovacom období roku 2007 a s poukazom na text a účel úverovej zmluvy č. 21/07 uzatvorenej medzi žalobcom a spoločnosťou W. Q., a.s. (v súčasnosti E. Q., a.s.). Žalobca rozporoval okrem sumy 300 000,- Sk a sumy 293 000,- Sk aj sumu 5 000 000,- Sk, keďže citoval aj z oznámení banke E. Q., a.s. o vymožení uvedených prostriedkov v súvislosti so speňažovaním majetku a žiadal o odpísanie peňažných prostriedkov z bankového účtu žalobcu v prospech účtu E. Q., a.s. Z textu rozhodnutia žalovaného vyplýva, že námietku ohľadom sumy 593 000,- Sk považoval za opodstatnenú a námietku týkajúcu sa sumy 300 000,- Sk neuznal, pretože mal za preukázané, že suma 300 000,- Sk nebola v roku 2007 odpísaná v prospech účtu E. Q. P., a.s. Vzhľadom na to, že žalovaný sa v rozhodnutí nevysporiadal žiadnym spôsobom s jednou z podstatných odvolacích námietok, a to na základe mylnej domienky, že odvolanie takúto námietku neobsahovalo, krajský súd mal za to, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a v konaní bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Krajský súd na záver skonštatoval, že ďalšími námietkami, najmä námietkou ohľadne neuznania sumy 300 000,- Sk sa súd zatiaľ nezaoberal.

Ďalej sa krajský súd zaoberal rozhodnutím žalovaného o uložení pokuty, najmä námietkou žalobcu, že uplynula jednoročná subjektívna lehota na uloženie pokuty a zistil, že je dôvodná. Vo veci uloženia pokuty bolo vydané prvé rozhodnutie prvostupňového orgánu dňa 14.06.2010, ktoré bolo rozhodnutím žalovaného zo dňa 19.11.2010 potvrdené. Toto rozhodnutie druhostupňového správneho orgánu bolo doručené žalobcovi dňa 30.11.2010. Žalobca podal proti rozhodnutiu žalovaného z 19.11.2010 žalobu na Krajskom súde v Banskej Bystrici dňa 31.01.2011 a krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného rozsudkom 23S/7/2011 zo dňa 13.04.2011, doručený žalovanému 09.06.2011. Rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť dňa 26.06.2011 a správny spis bol správny orgán doručený dňa 16.08.2011. Žalovaný zrušil rozhodnutím zo dňa 21.06.2011 rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zo dňa 14.06.2010 a prvostupňový správny orgán opätovne rozhodol o pokute dňa 12.04.2012. Druhostupňový správny orgán toto rozhodnutie potvrdil rozhodnutím zo dňa 31.07.2012.

Krajský súd v napadnutom rozhodnutí skúmal okolnosti majúce vplyv na spočítanie subjektívnej lehoty na uloženie pokuty. Jednoročná subjektívna lehota začala plynúť dňom 15.04.2010 (protokol z daňovej kontroly) a celková lehota plynula s prerušením v dôsledku súdneho konania až do doručenia druhého rozhodnutia žalovaného o pokute zo dňa 31.07.2012 žalobcovi 14.08.2012. Od zistenia porušenia povinnosti uplynulo celkom 28 mesiacov (2 roky a 4 mesiace). Do tejto doby sa nezapočítava doba, keď subjektívna lehota spočívala podľa § 240d OSP. Podľa názoru krajského súdu, koniec spočítania nastane až vrátením administratívneho spisu správny orgán, kedy opätovne môže pokračovať v konaní. V danom prípade mal krajský súd za to, že lehota spočívala od doručenia prvého doručenia

žalovaného zo dňa 19.11.2010 žalobcovi, t.j. od 30.11.2010 do vrátenia spisu žalovanému z krajského súdu v konaní 23S/7/2011, t.j. do 16.08.2011. Uvedená doba spočívania lehoty z dôvodu prebiehajúceho súdneho konania predstavuje dobu 8 mesiacov a 16 dní (8 a 1 mesiaca). Po odpočítaní doby spočívania lehoty od zistenia porušenia povinnosti do právoplatnosti druhého rozhodnutia žalovaného o pokute, t.j. od doby 28 mesiacov je doba nekonania žalovaného 19 a 1 mesiaca. Krajský súd uviedol, že o pokute bolo právoplatne rozhodnuté po uplynutí subjektívnej dvanásťmesačnej prekluzívnej lehoty. Podľa krajského súdu, aby sankcia splnila účel sledovaný zákonom a to postihovať porušovateľa zákona a súčasne pôsobiť preventívne, tak sankcia musí byť aj právoplatne uložená. V danom prípade to bolo rozhodnutie žalovaného zo dňa 31.07.2012, doručené žalobcovi 14.08.2012. V tejto súvislosti poukázal krajský súd na rozhodnutie Najvyššieho súdu č. 7Sžso/55/2009. Krajský súd uzavrel, že dôvodom pre zrušenie bolo aj to, že rozhodnutie je nezrozumiteľné a nedostatočné aj preto, že vo výroku nie sú vymedzené a popísané skutky (iba paragrafové znenie) a je nedostatočne odôvodnená výška pokuty a spôsob výpočtu. Podľa názoru krajského súdu, žalovaný nepostupoval pri určení výšky sankcie v súlade s ustanovením § 38 ods. 5 zákona č. 331/2002 Z.z., keď z rozhodnutia nebolo vôbec zrejmé, ako sa vysporiadal s výškou pokuty v súvislosti s viacerými porušeniami zákona.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi priznal náhradu trov konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia, hotových výdavkov a náhrady za stratu času spolu vo výške 862,48 €.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu v súlade s ustanovením § 250ja ods. 4 OSP zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a zaviazal žalobcu na náhradu trov konania. Žalovaný namietal, že predmetné rozhodnutie napáda iba v časti vyrubenia rozdielu dane z príjmov právnickej osoby z dôvodu, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný naďalej trval na tom, že žalobca v odvolaní zo dňa 18.05.2012 proti dodatočnému platobnému výmeru nerozporoval sumu 5 000 000,- Sk a neuviedol k tejto sume žiadne konkrétne a jednoznačne smerujúce námietky, preto sa žalovaný nezaoberal v odvolaní uvedenou sumou. Podľa názoru žalovaného, pre rozsah napadnutia rozhodnutia nie je rozhodujúca skutočnosť, že v odvolaní sa na viacerých miestach uvádza okrem sumy 300 000,- Sk a sumy 593 000,- Sk aj suma 5 000 000,- Sk ako osobitný poplatok podľa úverovej zmluvy. Žalovaný poukazoval na skutočnosť, že žalobca žiadnymi konkrétnymi a adresnými námietkami nerozporoval nezákonnosť neuznanej sumy 5 000 000,- Sk. Žalovaný nesúhlasil s názorom krajského súdu, že rozporovanie sumy 5 000 000,- Sk mu malo byť zrejmé z textu odvolania, keďže podľa jeho názoru druhostupňový správny orgán nie je povinný ani kompetentný dedukovať z textu odvolania možné rozpory a námietky. Naopak, mohol by dospieť aj k takým záverom, ktoré žalobca nezamýšľal svojou formuláciou.

Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 25.04.2013 na odvolanie žalovaného navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť a zároveň zaviazat' žalovaného na náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia vo výške 165,61 €. Žalobca uviedol, že rozsudok krajského súdu považuje za zákonný, vo výrokovvej časti za vecne správny a v celom rozsahu sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Poukázal na to, že odvolanie žalovaného je absolútne nedôvodné vzhľadom na snahu žalovaného o aplikáciu prísne formalistického prístupu. Zdôrazňuje predovšetkým ustanovenie § 20 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb., v zmysle ktorého je rozhodujúci obsah podania. Žalobca zastáva názor, že konzistentne s odôvodnením rozsudku je zrejmé, že žalobca v odvolaní proti dodatočnému platobnému výmeru napádal aj sumu 5 000 000,- Sk. Ďalej žalovaný poukázal na to, že tento poplatok sa spomína vo viacerých častiach odvolania proti dodatočnému platobnému výmeru a s ostatnými položkami zvyšujúcimi výsledok hospodárenia tvoril jeden celok, ktorý mal vplyv na samotný výrok v rozhodnutí žalovaného č. 1020501/1/1098076/2012 z 09.08.2012. Žalobca zdôraznil, že v priebehu odvolacieho konania doplnil do administratívneho spisu listinu od E. Q. P., a.s. preukazujúcu oprávnenosť nákladu vo výške 5 000 000,- Sk. Žalobca uviedol, že z kontextu odvolania proti dodatočnému platobnému výmeru, ale aj uvedenej listiny považuje za nepochybné, že žalobca rozporoval aj sumu 5 000 000,- Sk a žalovaný sa mal aj s touto námietkou vysporiadať.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 1020501/1/1098076/2012 zo dňa 09.08.2012, ktorým žalovaný zmenil rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica č. 9600303/1/873046/2012 zo dňa 12.04.2012 tak, že vyrubený rozdiel dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie 2007 znížil zo sumy 32 628,65 € na sumu 28 888,70 € a zároveň neuznal vykázanú daňovú stratu na dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie 2007 v sume -3 425,67 €. Druhým rozhodnutím č. 1020501/1/1091271/2012 zo dňa 31.07.2012 žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica č. 9600303/1/876638/2012 zo dňa 12.04.2012, ktorým správca dane uložil žalobcovi pokutu vo výške 19 916,35 € za porušenie ustanovení § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 2, § 6 ods. 1 a 3, § 7 ods. 6, § 8 ods. 1, 2, 4 a 5, § 17 ods. 9, § 25 ods. 1 písm. a/ bod 4, § 29 ods. 1 a 2 a § 30 ods. 1 zákona č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov za kontrolované účtovné obdobie roku 2007.

Podľa § 142 ods. 1 veta za bodkočiarkou Ústavy Slovenskej republiky súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení, alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon nestanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

V správnom súdnictve preskúmajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Podľa § 245 ods. 2 OSP pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie) preskúmava súd, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s obsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odvolaní napadnutého rozsudku. Tieto závery vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s tým najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc správne posúdenie veci krajským súdom za správne a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu uvedených v odvolaní dopĺňa nasledovné:

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na

konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a s inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotno-právnymi, ako aj procesno-právnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Správny súd pri preskúmaní zákonosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa obmedzil na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú, alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Najvyšší súd sa stotožňuje so závermi uvedenými v rozhodnutí krajského súdu, podľa ktorého rozhodnutie žalovaného č. 1020501/1/1098076/2012 zo dňa 09.08.2012 (žaloba vo veci dodatočného platobného výmeru) je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a v konaní bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd zastáva názor, že nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov spočíva v nedostatku dôvodov skutkových. Nepreskúmateľnosť je takou vadou, ktorá bráni súdu vecnému preskúmaniu zákonosti rozhodnutia. Za také vady sa podľa judikatúry správnych súdov považujú prípady, keď správny orgán oprie rozhodovacie dôvody o skutočnosti v konaní nezisťované, prípadne zistené v rozpore so zákonom, alebo prípady, ak nie je zrejmé, či boli dôkazy vykonané. Najvyšší súd poukazuje v tejto súvislosti na judikát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 8Sžo 12/2009, podľa ktorého, vadou, ktorá má za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia tiež je, ak v rozhodnutí nie je náležite vecne opísaný skutok, ktorý bol dôvodom pre vydanie rozhodnutia s uvedením dôkazov a ich hodnotením, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia.

Nie je možné sa stotožniť s názorom žalovaného, že žalobca nerozporoval konkrétnymi námietkami sumu 5 000 000,- Sk ako osobitný poplatok podľa úverovej zmluvy, nakoľko v kontexte s obsahom celého odvolania bola napadnutá uvedená suma. Navyše žalobca zaobstaral oznámenia banke E. Q. P., a.s. v súvislosti so speňažovaním majetku a žiadal o odpísanie peňažných prostriedkov z bankového účtu žalobcu v prospech účtu E. Q. P., a.s..

Z rozhodnutia žalovaného tak nie je jednoznačne zrejmé, ktoré dôkazy považoval za rozhodujúce, ako ich vyhodnotil, pričom správne uváženie, na základe ktorého dospel k rozhodnutiu neobjasnil dostatočne.

Najvyšší súd dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné, keďže v odôvodnení rozhodnutia nie je náležite vecne opísaný skutok, ktorý bol dôvodom pre vydanie rozhodnutia s uvedením dôkazov a ich hodnotením, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia.

S ohľadom na túto vadu rozhodnutia, ktorá zakladá jeho nepreskúmateľnosť, najvyšší súd rozhodol bez toho aby sa musel zaoberať vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

Keďže podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie žaloby nerozhodol svojvoľne a nezákonne a keďže najvyšší súd nezistil dôvod na zmenenie alebo zrušenie napadnutého rozsudku, považujúc jeho odôvodnenie za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiaden rozpor so zákonom, rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 veta prvá OSP v spojení s ust. § 246c veta prvá OSP a s ust. § 224 ods. 1 OSP v súlade s ust. § 142 ods. 1 OSP tak, že žalobcovi priznal ich náhradu z dôvodu jeho úspechu v konaní. Trovy konania vrátane trov právneho zastúpenia predstavujú za jeden úkon právnej služby, vyjadrenie k odvolaniu 1 á 130,20 € (§ 11 ods. 4 vyhl. č. 655/2004 Z.z.) + režijný paušál 7,81 € (§ 15 citovanej vyhlášky) + 20% DPH, t.j. spolu 165,61 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.